

LBRIS

We know
books

NICKI THORNTON

Hotelul vrăjitorilor

1. Hotelul *Ultima Șansă*

În bucătăria hotelului *Ultima Șansă*, cel mai puternic zgomot care se auzea de obicei era bolboroseala ușoară a unui singur ou care începea să fiarbă.

Dar astăzi, locul răsună de zbireretele lui Henri Mould¹, bucătarul-șef, gârbovit de bătrânețe, care începea să chelească și care dădea ordine pe un ton răstit în timp ce șchiopăta prin bucătărie.

– Seth – tartele alea! Afară din cuptor. Acum! țipă Henri, făcându-l pe Seth, ajutorul de bucătar, să se răsucescă pe picioarele-i deșirate și să o ia la goană spre cealaltă parte a bucătăriei. În aer, peste tot în jurul lui, se simțea miros de usturoi cu unt și de carne prăjită, și era plin de un praf alcătuit din făină, ierburi aromatice și mirodenii. Aburul se ridica în aer, grăsimea se întărea, iar tigăile clocoteau.

Dacă Seth Seppi își dorise vreodată să fie câtuși de puțin magic, atunci acum ar fi fost momentul potrivit. Pentru că o vrajă prin care să se împartă în trei era, cu siguranță, singurul mod în care să reușească să îndeplinească toate sarcinile pe care i le dăduseră șefii lui cei scârboși – morocănosul Henri și cei doi proprietari ai hotelului *Ultima Șansă*, țâfnoasa și ciudoasa Norrie Bunn și lingușitorul și zgârcitul de bărbatu-său, Horatio. Părea că hotelul se pregătea de-o veșnicie pentru sosirea oaspeților de seamă din cauza

¹ „Mucegai“ (engl., n.tr.)

cărora domnul Bunn se tot dădea de ceasul morții, iar ziua aceea se apropia vertiginos.

– Îmi mai trebuie piper! Hai, repede, băiete! zbieră Norrie Bunn de lângă cuptor. Sosul de piper zbură prin toată bucătăria din lingura pe care o aruncă după Seth. Părul lui lung, rar și cărunț îi era strâns și dat de pe fața cu trăsături ascuțite. Asuda deasupra sosului și încerca să nu strănute.

Măcar fiica familiei Bunn, Tiffany, cea cumplit de enervantă, era plecată la școala ei de bucătari de fițe, departe de distracția ei preferată – să-i mănânce zilele lui Seth.

Domnul Bunn dădu buzna în bucătărie, dând din mâini și chiuind: „Au venit, au venit!“, ca un copilaș care anunța venirea Crăciunului, apoi se grăbi înapoi în hol.

Și mai șocant era faptul că domnul Bunn purta un sacou roșu-aprins și pantaloni dungați, nu costumul cunoscut, gri și spălăcit, pe care-l purta în fiecare zi, de ani întregi.

Norrie Bunn își trase repede șortul, apoi, netezindu-și părul lung și cărunț, ieși în întâmpinarea oaspeților, în hol.

Seth reuși să fie primul care ajunsese la crăpătura din perete prin care se putea vedea în hol și să arunce o privire spre oaspeții care soseau. În timp ce își lipea ochiul de gaură, auzi zăngănitul unor chei și îi văzu pe domnul și doamna Bunn care îi întâmpinau cât puteau ei mai frumos pe noii oaspeți.

Henri traversă bucătăria, neobișnuit de iute de picior, îl dădu pe Seth la o parte cu o lovitură de cot în coaste și aruncă o privire prin crăpătură:

– *E chiar* doctorul Thallomius, oaspetele nostru VIP? Cel pentru care ne-am spetit muncind? Nu e foarte impresionant. Toată munca asta, gemu Henri, apăsându-se ușor pe burdihan, îmi provoacă gaze.

Seth nu se așteptase ca oaspetele lor VIP să semene cu un Moș Crăciun în miniatură. Doctorul Thallomius avea părul alb, burta rotundă și ochii lucioși, dar de-abia îi ajungea lui Seth până la umăr.

– Și flăcăul ăla care-i cu el... ce se mai împăunează!

Henri spiona în continuare:

– Cred că ăsta-i paznicul pe care a insistat să-l târască după el. Ce mai paznic! Pare a fi la fel de bun ca o găină. Și ce mustață caraghioasă are!

– Acela trebuie să fie domnul Gregorian Kingfisher.

Seth zărise un tânăr cu un costum verde-deschis, strâmt, cu o mustață cafenie, foarte mare și deasă și cu câțiva pistrui pe nas:

– ăsta-i ăla care a cerut o cameră cu un tablou cu oameni care practică sport.

Oaspeții aveau adesea cereri deosebite, dar era pentru prima oară când cineva avea vreo pretenție în privința tablourilor din cameră. Impresionați mai erau și oaspeții ăștia! Seth nu văzuse niciodată atâția oameni cazați. Poate pentru că, în afara hotelului, lumea întreagă nu era altceva decât un șir nesfârșit de copaci.

Seth își amintea de zilele în care hotelul *Ultima Șansă* era mereu plin. Pe vremea aceea, tatăl lui era bucătar acolo. Pe atunci, oamenii se bucurau de provocarea de a merge până într-un loc atât de îndepărtat numai pentru a încerca faimoasele rețete ale tatălui său.

Seth își dorea să fie chemat de domnul Bunn ca să ajute pe cineva cu bagajele, doar ca să apuce să vadă pe cineva mai de aproape.

– Înțeleg de ce Thallomius a vrut-o pe domnișoara Squerr ca asistentă, mârâi Henri, întorcând capul și dându-i lui Seth ocazia să mai arunce o privire.

Angelique Squerr ținea capul sus, de parcă și-ar fi făcut o intrare spectaculoasă în fața unui public numeros, de mii de oameni. Părul îi era lung, drept și negru, cu excepția unei șuvițe lungi și roșii în partea dreaptă. Arăta de parcă fusese pomădată. Oare era vreo vedetă de film? Sub candelabrul sclipitor, făcea grămada de mobilă bine lustruită din lemn și fotografiile vechi înrămate să pară fără valoare.

– Înapoi la treabă, Seth, se rățoi Henri, luând un cuțit și pregătindu-se de a mai toca niște legume. Altfel ajunge mormanul ăla de vase până-n tavan.

Dar înainte ca Seth să apuce să facă vreo mișcare, Henri scăpă un strigăt, iar cuțitul îi căzu cu zgomot pe pietrele reci ale podelei din bucătărie.

O insectă zbură pe lângă nasul lui Seth și se izbi de geamul bucătăriei. Henri se feri.

- E doar o găză, Henri, zise Seth, îndemnând blând mica făptură spre fereastra deschisă. Parcă luase foc, avea o coadă strălucitoare, fosforescentă.

- Nu-i orice găză, și ochii lui Henri se măriră brusc. E un *luciole*.¹ Știi ce înseamnă asta?

- Vrei să zici că e un licurici. Înseamnă că s-o fi pierdut de frații lui licurici. E frumos, hai să-l vezi. Parcă-i magic, nu-i așa?

- Dar e înăuntru! șuieră Henri, tamponându-și fruntea transpirată. În țara mea, dacă zboară un licurici pe geam înăuntru, înseamnă - înseamnă că *moare* cineva.

Henri îl apucă puternic pe Seth de braț:

- Seth, o să moară cineva.

¹ „Licurici“ (fr., n.tr.)

2. Supă din capete de pește

Seth își eliberă brațul din strânsoarea lui Henri, care îl privea îngrozit.

- Aia-i doar o legendă, Henri, nu-ți face griji. Nimeni nu va muri, o să vezi.

Eliberă licuriciul, dar Henri își luă cuțitul de cioplit și fugi, cuprins de panică. Seth fu nevoit să preia sarcina pregătirii legumelor pentru ospățul din seara aceea.

Cioplitul era activitatea preferată a lui Henri atunci când era stresat, iar Seth se obișnuise deja să dea peste un păstârnac transformat într-o girafă țanțoșă sau peste o bucată de lemn ce întruchipa un pui drăgălaș de vulpe. Dar de ce se întâmpla asta numai când avea el nevoie de Henri să facă o friptură de pui sau o bucată de carne friptă și o budincă de rinichi pentru cină?

Seth trecu repede pe lângă tigaia uriașă în care bolborosea zeama pregătită pentru supa din capete de pește care era specialitatea hotelului. Capetele cărnose pe care le pregătise Seth mai devreme așteptau. Ochii lor îl fixau de parcă i-ar fi spus: „Tu crezi că ție-ți merge nasol?“

Se opri brusc.

Nasul lui, care adulmeca mirosul de zeamă și de mirodenii, îi spunea ceva important. Fiertura nu ieșise tocmai bine. Și nasul lui nu se înșela niciodată.

Seth ridică atent unul dintre capetele de pește în fața lui Nightshade¹, pisica hotelului. Îl strecură într-unul dintre multele buzunare ale tunicii albastru-deschis pe care-o purta pe sub șorț. O fi fost ea destul de stridentă, dar tunica aia era aproape singurul lucru ce-i mai rămăsese de la tatăl lui. Acea și o oglindă care era atât de inutilă, încât uneori părea că reflectă ceea ce se întâmpla într-o cu totul altă cameră.

Luă o linguriță, o afundă în tigiie și duse lichidul la buze. Era minunat, cald, și-i amintea atât de mult de tatăl lui, care risca să devină o amintire îndepărtată.

Seth își amintea de el datorită mirosului de scorțișoară, de mirodenii și de toate lecțiile, ținute cot la cot, în care copseseră pâine și făcuseră supă. Rămase cu amintirea tatălui său ca o mică scânteie de iubire înăuntrul lui, ceea ce era mai mult decât ce știa despre mama lui. De câte ori se gândea la ea, simțea noduri de tristețe în stomac. Ea murise pe când Seth era doar un bebeluș, iar el nu prea avea ce să-și amintească.

Seth se întinse spre polița plină de o grămadă haotică de sticle și borcane de toate formele, mărimile și culorile posibile, luă niște coada-șoricelului uscată și o presără în zeamă, gândindu-se că, deși domnul Bunn nu se sătura să-i spună cum se făcuse tatăl lui de rușine, niciodată nu-i spunea exact ce anume ar fi trebuit să facă.

Dar tatăl lui Seth fusese cel care inventase rețeta de supă și, având în vedere ce oaspeți importanți aveau, Seth avea să se asigure că supa era perfect servită. Bucătarul Henri Mould se zgârcea mereu cu ingredientele și nu reușea niciodată pe deplin faimoasa rețetă a hotelului. Așadar, aruncând o privire pe furiș, în spate, Seth se întinse după șofranul din borcanul lung din sticlă. În minte îi răsunau avertismentele repetate ale răutăciosului domn Bunn: „Folosește-l cu cap. Gram cu gram, șofranul costă mai mult decât aurul“.

¹ În original, „Nightshade“, „Umbra nopții” (engl., n.tr.)

Seth luă patru mănunchiuri delicate de șofran între degete, mai aruncă o privire temătoare în spate și le presără în zeamă. Zâmbi când văzu supa prinzând o culoare galbenă, bogată, mulțumitoare.

– Bine, bine, Seppi, ce-o să mai *plătești* tu pentru asta.

Seth tresări, aproape scăpând borcanul. Nu avea cum să confunde vocea aia pe care n-o suporta sub nicio formă. Ultima voce pe care se așteptase să o audă în ziua aceea.

Tiffany Bunn, odioasa fiică a proprietarilor hotelului, stătea sprijinită în cadrul ușii, cu o atitudine arogantă.

3. S-AR PUTEA SĂ FIE O BUDINCĂ

– Seth Seppi, care freacă tigăile. Cel mai prost ajutor de bucătar din lume. Văd că tot aici ești, așa-i? spuse Tiffany plină de dispreț.

– Tiffany! bâigui Seth, străduindu-se din răspuțeri să pară relaxat în timp ce încerca să ascundă borcanul de șofran la spate. Te-ai întors mai devreme. Merge bine școala?

Tiffany Bunn se sprijini de unul dintre dulapurile din bucătărie și-și înclină capul:

– Vaai, ți-a fost dor de mine! Tata m-a chemat înapoi în locul ăsta mizerabil de la capătul pământului. E o adevărată pacoste când este stresat. Crede c-o să-l ajut. Dar ce drăguț! Nu mi-am dat seama că și tu numeri zilele, așa cum fac și eu.

Își flutură părul superb, lung. Era părul unui înger.

– Chiar trebuie să...

– Vai, prea ocupat să stăm de vorbă? Și eu care tânjeam să te văd după ce mi-am petrecut zilele cam așa: „Bate aia, prăjește cealaltă“.

Se aplecă spre Seth atât de aproape, încât fruntea ei înaltă îi atinge umărul.

– Școala de bucătari m-a învățat un lucru foarte important. Nu e nimic mai cumplit de plictisitor decât gătitul.

Cea mai aprinsă dorință a lui Seth era ca talentul lui la gătit să-l ajute să plece de acolo. Își dorea nespus să gătească feluri de mâncare pentru care oamenii să facă drumuri de kilometri întregi. Întocmai ca tatăl lui. Când Henri era ocupat cu cioplitul, Seth profita de fiecare ocazie pentru a experimenta. Deși nici măcar în vise nu-și închipuia că avea să ajungă altundeva vreodată.

– Nu vrei să știi de ce accept să mă întorc în dărăpănătura asta? De ce abia aștept să mă întorc? șopti Tiffany.

Seth strânse și mai tare borcanul cu șofran, în timp ce ea se apropia atât de mult, încât el îi simțea respirația pe gât, simțea mirosul drumului lung pe pielea ei, într-un amestec de murdărie din tren cu izul dulce de ciocolată caldă și sandvici cu șuncă.

– Să te văd pe tine, micul meu curățător de tigăi. Ești tot în coji de cartofi și oale murdare până la coate? Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Ochii ei albaștri erau mari, hipnotici. Pielea-i era de un alb perlat, iar dinții-i erau sclipitori. Era ușor să-ți scape din vedere cât de periculoasă era Tiffany cu adevărat – ascundea destulă inteligență încât să fie absolut mortală.

– Îmi doresc nespus să mă întorc pentru că e tare distractiv să mă gândesc în ce belele mai pot să te bag.

Se repezi să-l apuce pe Seth de brațul pe care-l ținea la spate. Îi smulse borcanul cu șofran, sucindu-i dureros brațul.

– Dar tu chiar îmi ușurezi munca, se linguși ea. Furi de la bucătărie?

Puse un deget pe pielea fină de pe obrazul lui, iar pe fața ei frumoasă apăru un rânjel răutăcios:

– Și-acum, ce facem în privința asta?

– Tiffany – pot să...

– Păcat că nu pot să ți-l tai din salariu. Pentru că tu nu ai un salariu, nu-i așa, Seppi? Trebuie să-ți plătim noi mâncarea, pentru că taică-tău ăla bun de nimic a dispărut și i-a furat tatei câteva dintre bunurile cele mai de preț.

Seth nu suporta faptul că îl afectau într-atât cuvintele ei. Dar era nevoit să rămână acolo. Nu avea unde să meargă – n-avea nici prieteni, nici rude. Uneori, avea impresia că avea să rămână acolo pe veci.

– Din nefericire, tata încă trăiește cu impresia că pe mine mă interesează cuptoarele aburinde și cărțile de bucate de la tâmpenia aia de școală. Părinții mei știu că-mi distrug viața?

Tiffany luă o foaie de hârtie mototolită și i-o înghesui lui Seth în mână, dându-i un bobârnac în frunte cu degetul mijlociu.

– Cu toate astea, știu că nu vrei să-ți dezamăgești pe tata.

– Ce-i asta? Întrebă Seth.

– Ceva numit Pavlova¹ cu zmeură, spuse Tiffany, privindu-și unghiile pictate cu modele complicate.

Domnului Bunn îi plăcea la nebunie să-și provoace fiica să inventeze cele mai complicate rețete și să se laude cu cât de bine le făcea și cât de multe învăța la școala ei de fițe. Dar ea-l punea mereu pe Seth să facă toată treaba.

Seth puse foaia de hârtie după ureche.

– Sigur, o să mă uit mai târziu pe ea.

Ceasul îi spunea că mai erau mai puțin de trei ore până la cina importantă. Puse niște tarte pe o poliță, să se răcească.

– Când îți trebuie? Să știi că suntem destul de ocupați, Tiffany.

Tiffany ridică mâinile și făcu un pas înapoi.

– Scuze! Greșeala mea.

Apoi se aplecă și-i smulse de după ureche foaia de hârtie.

– „O să mă uit mai târziu pe ea“, îl îngână ea, chicotind încet. Sau ce-ar fi s-o faci acum?

– Păi, când ai nevoie de ea?

Următoarele cuvinte ale lui Tiffany fură acoperite aproape total de sfârâitul puternic al cartofilor puși la prăjit.

– Sunt pentru cina de astă-seară, evident. Cred că va fi o budincă.

Seth se opri și o privi în ochii ei mari.

– Oh, păi, nu am cum s-o fac, spuse ea, dar să sperăm că o să poți tu, că altfel o să-i spun tatei c-ai șterpelit șofranul ăla. Și capul de pește – să nu crezi că nu am observat. Acum, iei gustări din capete de pește crud, Seppi?

Tiffany țățâi și clătină din cap.

– Asta nu-i a bună, sau furi pentru mâța aia nebună, la care ții atât de mult?

Seth respiră adânc. De fiecare dată, Tiffany reușea în doar câteva secunde să-i facă stomacul să i se strângă în așa hal, încât îi venea

¹ Prăjitură preparată în onoarea balerinei de origine rusă Anna Pavlova (1881-1931), cu ocazia unui turneu prin Australia și Noua Zeelandă. Prăjitura este compusă dintr-o bezea, frișcă bătută și fructe (n.tr.)

să-i tragă un pumn drept în dinții ăia perfecti. Înghiți în sec. Zâmbi totuși și rosti:

– Am pus șofranul în supă numai ca să-i dau gustul care trebuie. Nu se consideră furt. Tatăl tău vrea să-i impresioneze pe oaspeți.

Tiffany apucă deodată câteva dintre tartele pe care Seth tocmai le salvase.

– Și dacă n-ai grijă, o să fii învinovățit și pentru dispariția acestora. Desigur, asta dacă nu vrei să mă ajuți cu... îmi mai spui o dată cu se numește chestia aia?

– Pavlova?

– Așa. Și dacă, să zicem, cap-sec, reușești să faci cea mai bună Pavlova din câte s-au văzut pe lume, atunci poate c-o să reușesc să uit ce-am văzut.

Seth ezită, privind zâmbetul răutăcios al lui Tiffany și amândoi au înțeles că el n-avea de ales.

– S-ar putea să reușesc, dacă tu lustruiești sfeșnicele și aranjezi masa.

Tiffany răspunse cu unul dintre sunetele care-l scoteau cel mai tare pe Seth din pepeni – râsul ei ca un lătrat.

– Amândoi știm că nu o să se întâmple asta, frecător de tigăi.

Aruncă un pateu în aer și-l prinse în gură, elegant, ținând capul dat pe spate.

– Dacă ai ceva de făcut, am un mic sfat prietenesc. Fă bine și pune-te-n mișcare, nu mai sta aici la flecăreală.